

ADÉU, JOAN CAMPS

Dia 23 de novembre del 1976. Les 5 de la tarda és l'hora convocada per a celebrar l'enterrament d'en Joan Camps i Giró.

Mitja hora abans, davant la casa d'en Joan, al carrer Ricoma, es concentra gran nombre de persones per a iniciar l'homenatge, el dia rrrer, ja pòstum. Un silenci que fa fredat. Les mateixes cares que ens hem vist celebrant un míting, en un recital de cançó, en un espectacle, en una conferència... tantes vegades, ara resten corpreses, serioese, cons-cients de la gran pèrdua d'un company, en Joan. En aquestes gèlids moments, només amb una senzilla mirada, quasi una mueca, fins i tot alguna llàgrima, comunica el dol entre tots els qui ens anem trobant.

Llavors, a espatlles dels qui foren companys pròxims a ell, de diferents partits polítics, de la seva tan estimada Assemblea de Catalunya -a la que tantes energies hi dedicà-, trasladen amb pas ferm, però adolorit, el fèretre on al damunt hi reposa la senyera catalana, fins a la Parròquia. Allí una altra gran quantitat de gent també hi és present, per a fer palesa la seva solidarietat i estimació a ell, a la Montse i a llurs familiars.

El clavell, ja revolucionari, pren ahora una dimensió afectiva. El temple és ple fins a rebossar. Mossèn Car-dús presideix la cerimònia fúnebre: cerimònia que s'escapa de les de costum, per-

què en Joan també ho era, ens diu ell, amb visibles motres d'emoció. Ha triat el text evangèlic -el mateix que escolliren en Joan i la Montse en el dia del seu casament-, el que fa referència a les Benaurances, missatge punyent en la lluita de cada dia, en el colpeig constant a l'oprimit, dramàtic però al mateix temps joiós. Novament el fèretre és transportat damunt les espatlles, pels carrers de la ciutat que tantes vegades en Joan havia petjat, amb el seu caminar de braços caiguts, el cartipàs a la mà i la pipa...

La policia municipal col·labora en l'ordenament del tràfic i l'autèntica manifestació ciutadana arriba fins l'edifici del Sindicat i s'hi atura. El taüt és col·locat en l'interior del furgó funerari. Amb cotxe és efectuat el trajecte que resta fins arribar al cementiri municipal.

Al cementiri, unes breus paraules llegides al·lusives a la seva personalitat, i un emotiu record per part d'en Salvador Casanovas, el qual manifesta clarament i amb certesa, la convicció d'en Joan com a català, demòcrata i socialista. I afegeix que la manera de retrahomenatge autènticament sincer i compromès es continuar lluitant pels mateixos ideals que fins ara en Joan Camps havia estat forjant. El cant d'"Els Segadors" i "La Internacional" és l'expressió explícita i esperançada d'un poble que vol manifestar el seu dolor per la

pèrdua d'un home, d'un verdader polític, que tan havia estat al seu costat.

Es comença a fer fosc. I el silenci. Només trencat pels paletes del cementiri mentre col·loquen la caixa en l'interior del nínxol... i algun plor carregat d'afecte i de tristesa. Els clavells que fins llavors, havien estat malencòlicament presoners de la mà, són llençats dins la cavitat.

I amb els ulls fixes al nínxol 225, el pensament alís i aclaparat diem adéu al nostre estimat company Joan Camps i Giró.

Certament, se solen escriure grans coses dels personatges, quan ja són morts. Es reconeixen totes les virtuts (que no vol dir que no en tingui), es fan grans elogis i es concedeix medalles a títol pòstum.

Jo no voldria caure en el mateix parany, no obstant crec que el que ha dit és o vol ser-ho una mostra del que en Joan ha sigut i ha representat per a tots els qui l'hem conegut.

Si em mor,
que el cant siga ja realitat,
que les esperances siguen fets
i que d'altres continuen
el que nosaltres continuem.

(Raimon)

Martí Vall.

